

♦ ♦ REAPING OUR SPIRITUAL HARVEST ♦ ♦

With Fall upon us, we see farmer markets full of beautiful produce that comes in fresh from the fields. As the farmer sowed the tiny seeds in the springtime, now all the hard work has paid off and we reap a bountiful harvest. Just as the farmer took the time to carefully nurture and tend to the crops, we must also do the same with our "spiritual field".

As children, our parents help to "sow the seed of religion" in our lives. We are baptized, we go to church, we attend Sunday School and we make our first Holy Communion. This is all laying the groundwork for our future as adults. Having God in our lives helps produce peace, kindness and self-control. He gives us strength and courage to face life and the wisdom to make smart decisions. By God's grace, we can choose to "sow to the Spirit" and reap everlasting life. (Gal. 6:8).

As adults, we must remember what we have learned and apply it to our daily lives. We must continue to have a relationship with God and allow Him to guide us during the good as well as bad times. We must look to Him for guidance and strength during difficult times as well as rejoice and thank Him for all the many blessings we receive during the good times.

The seeds we sow today determine the kind of "harvest" we will reap tomorrow. Suppose God was to declare today "harvest day" and He asked us to gather up the yields of our everyday choices over the past years. What would we have to show him?

Бр. 5

Н Е Д Е Љ Н И П А Р О Х И Ј С К И Г Л А С

№ 5

2. Октобар 2016.

С Р П С К А П Р А В О С Л А В Н А Ц Р К В А

С В. С И М Е О Н М И Р О Т О Ч И В И

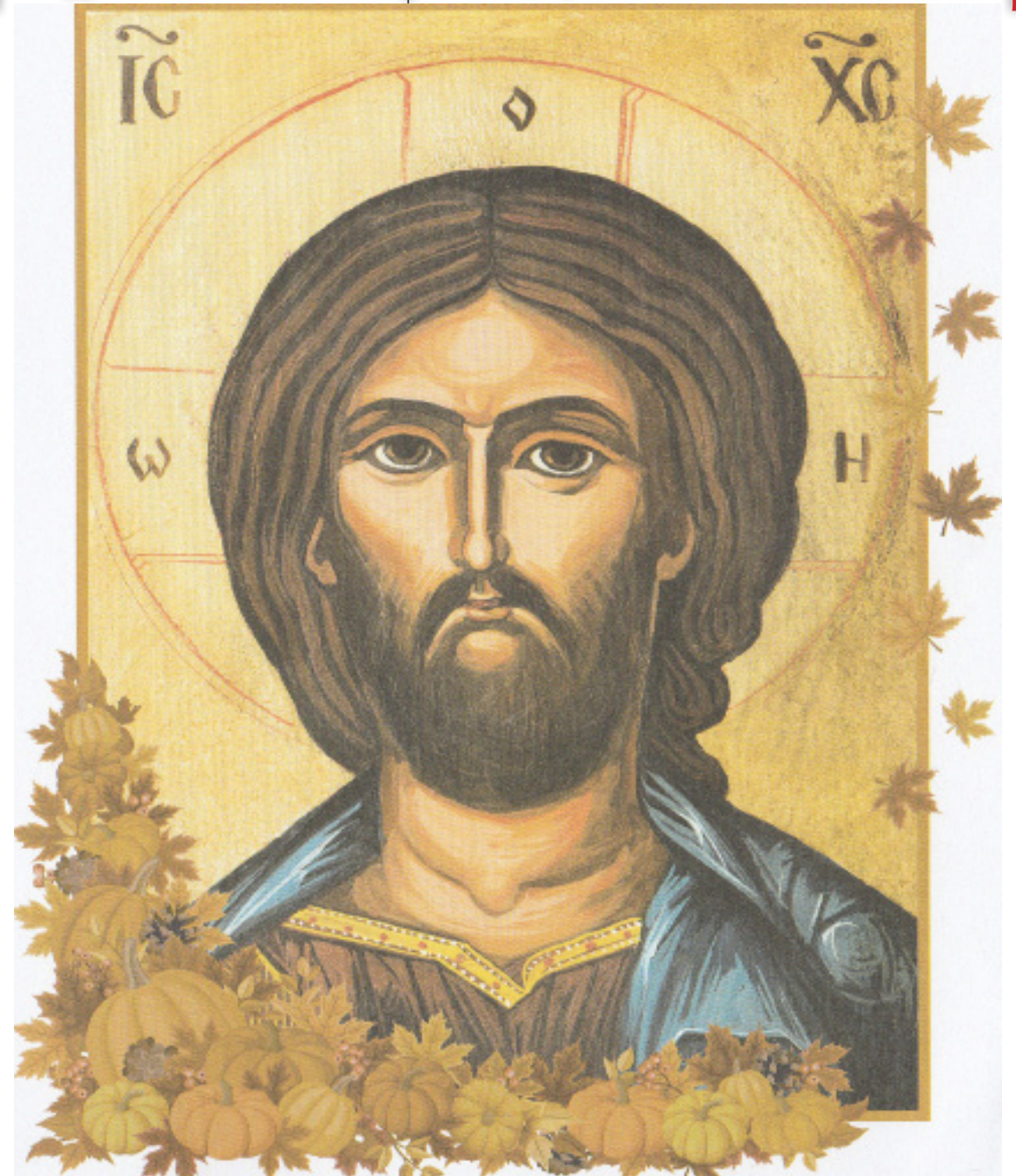
175 NW 154th St, Miami FL 33169

305.944.6890

Протојереј-Ставрофор Милан М. Крстић

cell: 305.333.4484

protamilan@yahoo.com; protamilan@gmail.com

15. НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА - ПО ВОЗДВИЖЕЊУ

ДНАШЊА ЧИТАЊА

ЕВАНЂЕЉЕ: Мк. 8,34-9,1; и Мат.22, 35-46;

АПОСТОЛ: Гал.2, 16-20; и 2.Кор. 4, 6-15;

ДАНАС ЈЕ ПРАЗНИК:

СВ. МУЧ. ТРОФИМ, САВАТИЈЕ И ДОРИМЕДОНТ

У време цара Прова, у III столећу, када над Антиохијом начелствоваше неки Атик, дођоше у Антиохију два хришћанина, Трофим и Саватије, обојица угледни и чесни грађани. Но догоди се баш у то време нечисто празновање и жртвоприношење Аполону у Дафни код Антиохије. Атик се нарочито стараше, да сви грађани узму учешћа у том празновању. Па како неки видеше Трофима и Саватија и јавише Атику, да ови странци не узимају учешћа у њиховом празновању, узе их Атик на суд, па кад се не одрекоше Христа, врже их на муке једног по једног. Пошто изби и намучи Трофима посла га у Фригију неком Дионисију, још љућем мучитељу хришћана, а он изведе из тамнице Саватија и поче га судити. Када мучитељ упита Саватија ко је и каквога је чина, он одговори: „чин и достојанство моје, и домовина, и слава, и богатство јесте Христос Син Божји, вазда живи, чијим промислом васиона стоји и управља се.“ Зато га бише и трзаше и стругаше гвожђем, док му се кости под месом не указаше. У тим мукама и сконча. А Трофима мучитељ Дионисије удари на велике муке, и држаше га у тамници још за веће. Тада дође Трофиму у тамницу и служаше му сенатор неки Доримедонт, потајни хришћанин. Када ово дознаде мучитељ, стаде мучити обојицу подједнако, па их најзад баци пред зверове. Но зверови их не дирнуше. Доримедонт свети нарочито дражаше медведицу вукући је за уши, да би га растргала, али се медведица при свем том умиљаваше. Мучитељ нареди, на послетку, те посекоше мачем св. Трофима и Доримедонта. Душе ових св. мученика сад царују на небесима.

РАСУЂИВАЊЕ

И мртви осећају и знају добра дела, која им се чине. У то хришћанин не треба да има никакве сумње. Добро дело као електрична струја шири се по целом небеском свету. Неки чиновник царски Магистријан би послат од цара некуда по важном послу. Путујући угледа Магистријан човека ништа мртва, потпуно нага. Он се сажали, скиде своју кошуљу, обуче мртваца и чесно сахрани. После извесног времена догоди се несрећан случај с Магистријаном, на име: он паде с коња и сломи ногу. И лежаше дуго болан у постељи. Једном се сабра к њему неколико лекара, да се посаветују о болести његовој. Лекари нађоше, да се нога мора одсећи. Те ноћи Магистријан није могао спавати, него је само туговао

Св. Владика
Николај

**KINDNESS
IS HARD TO
GIVE AWAY
BECAUSE
IT KEEPS
COMING BACK.**

и плакао. У поноћи јави му се на једном неки човек, и упита га: „што плачеш?“ Када му Магистријан објасни, онда непознати човек истрља руком болесну ногу, и нога постаде здрава. „Ради Бога, реци ми, ко си ти?“ упита Магистријан. На то му непознати рече: „погледај на мене и види, зар ова кошуља није твоја? Ја сам онај, кога си ти видео нага мртва, и кога си обукао у ову кошуљу. И ево за твоје добро дело посла ме Бог, да те исцелим. Благодарим Богу!“

БЕСЕДА

о тузи Христовој

Сад је душа моја жалосна; и шта да кажем? Оче, сачувај ме од овога часа; али зато дођох на час овај. (Јов. 12, 27)

У овај свет земаљски ништа реалније није ушло од Господа Исуса Христа, ништа реалније као Бог и ништа реалније као човек. У истини сав овај свет изван Исуса Христа изгледа призрак. Ни земља ни вода ни ваздух ни светлост немају ни изблиза ту реалност коју има Он. Гле, све ће ово проћи, а Он ће остати. Ваистину Он је камен темељац једног непролазног света, и само онај, или оно, што се припије чврсто уз тај камен, моћи ће суделовати у том непролазном свету, непролазној реалности. Бурни али немоћни таласи времена срдито су ударили, и данас ударају, час о реалност Божанства Христова час о реалност Човечанства Његовог. Јер колико је требало хришћанима труда, да отварају очи безбожницима, и доказују Божанство Христово, толико им је требало труда, да отварају очи јеретицима и доказују Његово Човечанство. Но Дух Свети свезнајући постарао се унапред, и преко Јеванђелиста спремио оружје хришћанским борцима унапред. Сад је душа моја жалосна. Зар би Господ осећао жалост, да није био прави човек, подложен свима немоћима телесне природе изузев греха? И не само жалост но и страх: Оче, сачувај ме од овога часа. Ово говори немоћна природа човечја, која се грози смрти (јер о смрти је реч), али не грешна него безгрешна природа човечја, јер Господ одмах додаје: али зато дођох на час овај. Видите ли, колико је важна смрт Христова? Ми смо њоме искупљени, њоме спасени. Нека се нико, дакле, не зауставља једино на науци Христовој, него нека се пренесе на Голготу и посмотри са ужасом крваву жртву на Крсту, која је принета за грехове наше, за спасење наше из смрадне чељусти змије преисподње. О Господе Исусе, пострадавши нас ради и нашега спасења ради, помилуј нас још једанпут, и још једанпут. Теби слава и хвала вавек. Амин.

**МОЛИМО ВАС ДА ПОПУНИТЕ ФОРМУЛАР КОЈИ ЋЕТЕ НАЋИ НА
УЛАЗУ, КАКО БИ СВЕШТЕНИК ИМАО ВАШЕ ИНФОРМАЦИЈЕ!**